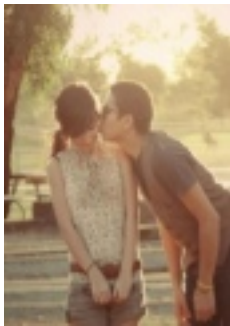

Hạnh phúc của anh và em.

Contents

Hạnh phúc của anh và em.	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	19

Hạnh phúc của anh và em.

Giới thiệu

Một ngày nào đó, người yêu của bạn phải đi du học thì bạn sẽ làm thế nào? Giữ anh ấy ở lại hay chấp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-cua-anh-va-em>

1. Chương 1

Phần 1: “em sẽ chờ anh, người yêu à!!”

- A lô! Anh à??
- Ừm, anh đây! Tụi mình gặp nhau một lát nhé!
- Sao vậy anh? Nhớ em rồi à..hì..được thui gặp ở đâu đây?
- Em ra ngoài đi anh đang đứng trước cổng nhà em nè.

- Ừm..anh chờ em tí nha!!

Tút..tút..tút.....

Vì chuẩn bị đi ngủ Thu mang bộ đồ ngủ màu hồng chấm trắng nên nghe xog cuộc gọi của anh Thu vội vàng thay chiếc áo sơ mi tay ngắn cổ àu hồng phần với chiếc quần jeans màu trắng xám rồi khoác vội lên mình chiếc áo khoác gió ngày trước anh đã mua tặng Thu. Chạy nhanh xuống mở cổng để gặp anh, anh tên Nhật Anh,là một người con trai mà bao cô gái đều mong ước,anh có đôi mắt to tròn nhìn rất dễ mến,khuôn mặt anh khá nhọn nhìn rất đào hoa,đôi môi hình trái tim rất đáng yêu,và anh rất dịu dàng đối với người già và phụ nữ cũng như bao cô gái khác,anh có nụ cười vô tư nhưng không thiếu sự mãnh mẽ chững chạc của thanh niên tuổi 18.Thu quen anh cũng là 1 sự tình cờ không ai biết trước.

- Có chuyện gì vậy anh?

- Em đi với anh đến nơi này nhé?

- Ở đâu vậy anh?

- Đi rồi em sẽ biết.

Và anh cầm tay Thu chạy một mạch đến trước một ngôi nhà nói đúng hơn thì là một căn biệt thự nằm trong một khu phố rực rỡ ánh đèn.Anh đưa Thu vào nhà,để Thu ngồi xuống trên cái ghế sofa màu kem rồi anh đi vào trong phòng,một lát sau anh đi ra với ánh mặt buồn sâu thẳm.

- Đến đây làm gì vậy anh? _Thu hỏi nhẹ nhàng.

- Ngày mai...mai...anh sẽ...sẽ... _anh ấp úng trả lời và đột nhiên dừng lại không nói nữa mặt anh cúi xuống nền nhà.

- Mai anh sẽ đi đâu sao?Hay anh phải làm gì nên không đến chỗ hẹn của chúng ta được hả?Hay....._Thu chưa kịp nói xong thì anh đặt lên môi Thu một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng rất nhanh làm cô không kịp phản ứng.

- Ngày mai anh phải đi du học ở Mỹ, khóa học là 4 năm và 1 năm anh phải ở lại làm quen với công việc ở công ty bên đó nữa.

- Vậy...vậy là..anh đi 5 năm hả?

- Đúng vậy...

Trái tim của Thu cảm thấy đau nhói như có cái gì đó đâm vào,như ai đó đang từ từ..từ từ bóp chặt lại.

- Không thể làm khác sao hả anh?

- Không...anh không muốn đi..nhưng...vì bố mẹ..anh phải đi.

Nước mắt Thu bắt đầu trào ra ướt đầm trên gương mặt trái xoan của mình.Anh ôm Thu vào lòng đặt lên trán Thu một nụ hôn nhẹ thoáng qua như là gió.

- Anh không muốn xa em,thật sự là không muốn.

- Em cũng không muốn xa anh nhưng...

- Nhưng sao hả Thu?

- Anh hãy đi đi,em sẽ chờ..mãi chờ anh. Em sẽ đếm từng ngày từng ngày xa anh. Em sẽ mãi mãi...mãi mãi yêu anh.

- Thu à!!

- Thôi khuya rồi, anh đưa em về nhé?

- Ừm..chúng ta đi thôi.

- Ừm...

Hai người nắm tay nhau cùng đi trong màn đêm dưới ánh đèn điện sáng rực rỡ. Một sự im lặng đáng sợ bao trùm lên họ. Đến cổng nhà, Thu vòng tay ôm nhẹ anh và thì thầm bên tai anh một cách dịu dàng: “em sẽ chờ anh, mãi yêu anh”. Rồi chạy nhanh vào nhà, không quay đầu lại nhìn anh dù chỉ một lần. Mặc dù vậy nhưng anh biết là Thu đang khóc, khóc rất nhiều, Thu không muốn anh thấy nước mắt Thu rơi. Bây giờ anh không thể ở bên Thu mỗi lúc Thu buồn, không thể lau khô những giọt nước mắt lăn trên khóe mi của Thu mỗi khi Thu khóc nữa rồi. Nhìn Thu chạy vào nhà, bóng Thu mờ dần anh mới bắt đầu bước đi. Thu lén nhìn anh đi qua ô cửa sổ trên phòng, nhìn bóng anh dần dần xa, tim Thu thắt lại: “đau..đau lắm..Nhật Anh ơi...nhưng em sẽ cố. Bây giờ không có anh bên cạnh, em sẽ không bao giờ khóc nữa. Em sẽ sống tốt, sẽ chờ anh trở về.”

7:00 sáng, máy bay chở người Thu yêu bắt đầu cất cánh. Nhật Anh vẫn mong có thể gặp Thu bây giờ, nhưng Thu lại không đến tiễn. Thực sự thì Thu vẫn đến nhưng Thu không muốn anh thấy cô đang khóc, bắt đầu từ bây giờ Thu sẽ không khóc nữa.

2. Chương 2

Phần 2: hạnh phúc gia đình

Reng...reng...reng...tiếng chuông đồng hồ báo thức kêu inh ỏi bên tai. Thu với tay lên bàn tắt đồng hồ. Rồi vệ sinh cá nhân thay áo quần và chạy xuống nhà ăn sáng. Thu tưởng chừng như chuyện ngày hum qua là một giấc mơ. Thu sẽ vui vẻ sống tiếp để chờ tới ngày anh ấy trở về. Thu là con của một tập đoàn có tiếng trong giới kinh doanh. Đó là tập đoàn Nam Thành. Vì là con gái đầu lòng nên bố mẹ rất cưng chiều. Thu là con gái nhưng hầu như ngày nào cũng phá phách hết những đứa con trai cùng trang lứa vậy nhưng trước mặt Nhật Anh, cô gần như lột xác, hiền lành dịu dàng giống những thiếu nữ tuổi 18 vậy. Thu là một cô gái bình thường, tính tình hết con trai nhưng cũng pha chút con nít, cô cũng rất mót ướm vì những lí do nhỏ. Thu được cả bố lẫn mẹ yêu thương chăm sóc, hết mực nuông chiều. Thu đang chuẩn bị vào đại học, có rất nhiều việc phải làm, nào là chuẩn bị hồ sơ thi, nào là ôn bài để chuẩn bị thi rồi còn phụ giúp mẹ làm việc nhà nữa...nhưng Thu vẫn không quên hàng ngày dành ra khoảng 1-2 tiếng để lên facebook nói chuyện với Nhật Anh. Cứ đúng giờ là cô ngồi vào máy tính mặc cho bố mẹ kêu ca gì đi chăng nữa thì cô cũng không dứt ra khỏi máy tính được. Và cuối cùng ngày thi bắt đầu, Thu được bố mẹ chở đến tận trường và còn đứng chờ con thi xong rồi cùng đi ăn nữa. Thu cảm thấy rất vui vì có được niềm hạnh phúc này. 1 tiếng 2 tiếng 3 tiếng trôi qua cuối cùng Thu cũng thi xong, vừa chạy ào ra đã ôm chầm lấy bố mẹ.

- Oaaaaaaa!!! Thi xong khỏe quá bố mẹ ạ!! _Thu hét lên mặc ọi người xung quanh nhìn chằm chằm.

- Con gái mẹ mệt lắm rồi phải không nào? _mẹ nhẹ nhàng hỏi han vuốt mái tóc Thu.

- Dạ không mẹ ạ! Có thể đi ăn không bố mẹ?? Thu trả lời và vội vàng kéo bố mẹ lên xe.

- Ấy..từ từ đã con. haizz con bé này thật là..._bố cô phản kháng khi bị cô kéo lên xe.

Có cả bố và mẹ, Thu cười tít cả mắt nhưng chừng đó cũng không thể làm vơi đi nỗi nhớ của Thu về anh..người yêu à..cô nghĩ không biết bây giờ anh đang làm gì ở bên ấy có lẽ là anh đang ngủ cũng có. Cô nghĩ không biết anh có nhớ cô như cô nhớ anh không. Cô thôi không nghĩ về anh nữa. càng nghĩ càng làm cô thêm đau. Và ngày nhận giấy báo thi đỗ đại học cũng đến. Ngày đó khi đi lấy giấy báo từ trường về, Thu cảm thấy hơi bị chóng mặt nhưng cô nghĩ có lẽ là trời nắng nên cô bị say nắng mà thôi nhưng đi được vài bước nữa thì Thu bị xỉu, thiếp đi trong mơ màng. Tỉnh dậy thì Thu đang nằm trong phòng ngủ của mình. Cô thấy mắt mẹ rơm rớm nước mắt.

- Mẹ sao vậy?? sao mẹ lại khóc?

Nghe Thu hỏi mẹ càng khóc hơn. Mẹ dựa đầu vào vai bố, dường như mẹ không thể đứng vững trước mặt Thu.

- Bố! Mẹ làm sao vậy ạ? _Thu hỏi bố.

- Mẹ con không sao hết ._bố Thu trả lời kèm theo 1 nụ cười giả tạo.
- Thế...thế sao mẹ lại khóc?
- Tại mẹ lo cho con đó thui._mẹ nói nghẹn ngào trong nước mắt.

Thu bất ngờ ngồi dậy ôm cổ bố mẹ và thì thào: “con yêu bố mẹ”.Thu rất mừng vì có một gia đình hạnh phúc,tràn đầy niềm vui.

3. Chương 3

Phần 3: xem nhau như người lạ

Suốt thời gian qua,không thấy liên lạc của anh,Thu bắt đầu cảm thấy lo lắng,Thu lo anh sẽ không còn như trước nữa,Thu lo anh sẽ không còn nhớ Thu,có thể không biết Thu là ai nữa và dần đã quên Thu rồi.Thu lấy máy lên mạng,vào facebook.vào tường nhà anh nhưng không thấy gì hết,có lẽ anh bận việc nên không thể lên mạng nói chuyện với Thu cũng nên nhưng đó chỉ là suy nghĩ mà Thu đặt ra để trấn an tinh thần ý nghĩ của bản thân mà thôi chứ thực ra anh đang làm gì Thu cũng không biết ,đã hơn 4 năm Thu không có tin tức gì của anh rồi.

Sáng dậy,vẫn như mọi ngày,Thu chạy ra công viên tập thể dục,công viên đó cũng gần nhà anh,Thu ước có thể nhìn thấy anh ngay bây giờ.Bỗng lướt qua,Thu thấy 1 người rất giống anh,nhưng anh còn 1 năm nữa mới về mà.Thu nghĩ mình bị hoa mắt nên thôi không nghĩ nữa.Thu chạy bộ về nhà.tắm rửa thay áo quần rồi xuống ăn sáng.Ăn xong,Thu cùng mấy đứa bạn trong lớp đi mua những thứ lặt vặt.Tới nơi,Thu thấy có cái áo rất đẹp,liền chạy tới định cầm lên thì có 1 bàn tay khác đã chạm vào.Đó là một cô gái với mái tóc dài suôn thẳng,đôi môi hồng với đôi mắt chết người,cô gái đó cao bằng Thu,cô gái đó rất đẹp,là mẫu người của bao chàng trai.đứng bên cạnh cô gái là một người con trai với vóc dáng rất quen thuộc.Thu nghĩ người khi nhận ra người đứng bên cô gái đó là anh,là người mà cô luôn chờ đợi trong suốt 4 năm qua.

- Cô gì ơi...!!!
- Ô....ơ._Thu giật mình quay sang nhìn cô gái khi cô gái đó kêu mình.
- Cô cũng thích cái áo này à??_cô gái đó hỏi Thu.
- Ừm..vâng..sao ạ?_Thu hỏi ngược lại.
- Nếu cô thích thì tôi nhường cho cô vậy.
- Ừm.

Nói xong cô ấy khoác tay anh cùng đi,Thu bất ngờ trước thái độ của anh,hay lúc đó anh bận nói chuyện điện thoại hay có chuyện gì mà anh không chào hỏi cô.

- Nhật Anh à!_ bắt giắc Thu gọi tên anh.
- Sao cô biết tên của tôi?_Anh quay lại trả lời nhưng với vẻ mặt lạnh lùng.

Thu giật mình trước câu trả lời của anh,nước mắt cô muốn trào ra nhưng cô đã ngăn lại bằng một nụ cười miễn cưỡng.

- Anh..anh quên em rồi sao,Nhật Anh?_Thu hỏi,có lẽ đó là câu hỏi ngốc nhất thế gian này.
- Bộ..tôi có quen cô sao? _anh trả lời vẫn với sự lạnh lùng đó.

Thu không thể nói thêm câu nào nữa,cô quá bất ngờ về câu trả lời của anh,cô ngây người

ra.Khi cô thức tỉnh thì cũng là lúc anh và cô gái đó đã đi từ lâu rồi.Thu bước được vài bước thì ngã quỵ xuống giữa dòng người qua lại bởi vì Thu cảm thấy mình không còn có chút sức lực nào cả.Tim cô đang đau,rất đau.đau lắm.

Nét mặt anh trở nên đau đớn,có cái gì đó giống như 4 năm trước.Đó là đôi mắt,đôi mắt anh buồn sâu thẳm giống như ngày hum đó.Anh đưa hai tay lên ôm đầu,về rất đau đớn..

- Anh à!!Anh bị sao vậy?_cô gái đó bây giờ mới lên tiếng rồi chạy đến bên anh,hỏi han anh.Đúng hơn vị trí đó phải là của Thu chứ không phải là của cô ta và bây giờ Thu lại là người làm anh trở nên đau đớn như thế này.Nước mắt Thu bắt đầu tuôn trào.

- Đêm hôm đó,anh đã nói là anh không muốn xa em mà.Và anh đã hôn em mà.Em đã nói là sẽ chờ anh trở về mà sẽ mãi yêu anh mà.Em đã nói là sẽ không khóc khi không có anh ở bên cạnh mà vì nếu khóc sẽ không có ai lau khô nước mắt cho em mà.Tại sao anh lại quên chứ?Tại sao anh lại quên em chứ.hic.hic.hic_Thu vẫn nói cô nói hết những gì đang hiện hình trong đầu cô.Và ..“bóp”..thời gian như dừng lại,không gian như ngừng trôi.một cái tát in hằn trên gương mặt thon nhỏ của Thu.

- Cô im đi.Cô không thấy anh ấy đang rất đau đớn sao.cái gì mà 4 năm trước cái gì mà em với anh chứ.im đi._cô gái đó thét lên trước mặt Thu.

-_Thu im lặng,không nói được gì sau cái tát của cô gái đó.

- Cô....thật là trơ trẽn._thấy Thu không nói gì cô ta liền được đà lấn tới,định tặng cho thu thêm một cái tát thì:.

- Thôi đi!!!!!!!!!!!!!!TÔI muốn được nghỉ ngơi!_anh hét lên.

- Để em đưa anh về nhé!!!_cô ta nhẹ nhàng nói với anh và hằn giọng với Thu_ Tránh ra!

Thu chỉ biết đứng nhìn anh cùng cô ta bước lên xe và đi về trong làn nước mắt đầy sự tức giận hận thù và yêu thương đau đớn.Trời bắt đầu mưa dường như ông trời cũng khóc thương thay cô,từng hạt từng hạt và ào xuống như nước chảy.Cô bước đi như người vô hồn,cô không biết trời đất gì nữa,cô cứ đi đi mãi cô băng qua đường cũng không nhìn đường..kếttttttttttttttttttttt.... ‘rầm’.Thu té ngã ngay trên đường chỉ 1 tí nữa là cô đã bị xe đâm.

- Này!bị gì hả?_một anh chàng bánh bao từ trong xe nói vọng ra.

Khi thấy bộ dạng của Thu anh ta giật mình nhảy ra khỏi xe,đến đỡ Thu dậy,hỏi han cẩn thận.

- Cô có bị sao không?Này...._anh ta chưa nói xong thì cô đã thiếp đi trên vòng tay của anh ta.

Anh ta đưa Thu lên xe và lái đi.

“Từ ngày dài trôi qua chỉ còn lại nỗi nhớ

Và giờ chỉ riêng em một mình lẻ loi

Từng giọt lệ trên mi giờ chỉ còn là ngày chia li

Lòng này thâm yêu anh mong chờ tháng năm bên anh...”

Tiếng nhạc nhẹ nhàng êm đềm làm Thu dần dần tỉnh dậy.Cô giật mình khi biết không phải đang ở phòng của mình.

- Cô bị cảm nhẹ,nằm xuống đi,một tí nữa là bớt thôi._Anh ta dặn dò nhẹ nhàng.

- O..anh là...?

- Là chủ chiếc xe hôm qua cô định tự tử ấy?_anh ta nói với giọng trêu chọc.

- Tôi?Tôi tự tử khi nào?_Thu thắc mắc không nhớ ra.

- Tôi đùa thôi.Cô băng qua đường mà không nhìn trước nhìn sau may mà tôi thắng kịp không thì...._Nói tới đây anh ta nở một nụ cười bí hiểm nhưng cũng đủ chết người.

- À..cám ơn anh!_Thu nói nhẹ nhàng.

- Thôi cô nghỉ đi,tôi có chuyện phải ra ngoài.

Thì ra, anh ta tên là Nhật Hoàng, con trai của chủ tịch tập đoàn Á Đông lớn mạnh nhất trong giới kinh doanh. Cô muốn ra khỏi đây nhưng không biết đi bằng cách nào. Khoảng 1 tiếng sau, anh ta quay về.

- Tôi...tôi muốn...về nhà bây giờ, được chứ?_Cô ngập ngừng hỏi anh ta.

- Được thôi!! Lái xe Kim._anh ta nhún vai nói về thờ ơ rồi gọi lái xe.

Lái xe chở Thu về tận nhà. Mẹ cô chạy ra ôm chầm lấy cô nhìn từ trên xuống dưới.

- Con đi đâu mà bây giờ mới về thế hả? Có biết mẹ lo cho con lắm không?_mẹ cô hỏi tới tập về mặt lo lắng tột cùng.

- Con bị ngất ngoài đường may có người đã đưa con về nhà chăm sóc mẹ ạ!_Thu nhẹ nhàng trả lời. mẹ cô cũng đỡ lo. cơ mặt mẹ giãn xuống.

Bây giờ cô mới thấy rõ những nếp nhăn trên trán mẹ đang dần lộ ra. Mẹ lo cho cô từng chút một. Không quản ngại khó khăn vất vả. Mưa nắng bão táp mẹ vẫn ở bên cạnh giúp cô. Cô không có lời nào để tả nỗi sự biết ơn của cô đối với mẹ cô.

5. Chương 5

Phần 5: anh xin lỗi ...vì đã quên em!!

Bố mẹ Thu phải ra nước ngoài kí hợp đồng, có ý định sẽ đưa Thu cùng đi nhưng cô không muốn, mẹ cô đành để cô ở lại và kêu bà ngoại cô lên ở cùng cô. Bà ngoại Thu cũng rất yêu thương Thu. Đến ngày bố mẹ phải đi, cô đưa bố mẹ đến tận sân bay. lại là nước Mĩ, lại là chiếc máy bay này đã đưa Nhật Anh đi và đã rời xa cô mặc dù đã trở về. Bây giờ nó lại đưa bố mẹ Thu đi lần nữa. Cuối cùng họ đã đi. Cô cùng bà ngoại lên xe đi về.

- Bà ơi! Cháu ra ngoài một chút nha!!_từ dưới phòng khách Thu nói vọng lên.

- Hả??Ồ..cháu đi đi nhớ về sớm nhé!!_bà ngoại nói vọng ra.

- Dạ!!_nói rồi cô chạy ào ra ngoài cổng lên xe và đi.

Thu đến công ty của Nhật Anh và gọi quản lí xin gặp anh ấy.

- Mời cô vào ạ!!_cô thư kí xinh đẹp của anh nói nhẹ nhàng với Thu.

- Dạ!_Thu đáp một cách lễ phép.

Lần đầu tiên bước vào phòng của anh, Thu cảm thấy rất hồi hộp nhưng cũng rất mong đợi sự chào đón của anh.

- Cô tới đây làm gì?_Anh nói lạnh lùng nhưng ánh mắt anh chứa một nỗi buồn sâu thẳm.

- Anh thực sự chưa nhớ ra sao. Em đây mà._Thu nói.

- Cô.....aaaaaaa_anh lại ôm đầu.

Tại sao mỗi lần nói chuyện với cô anh lại đau đầu chứ. Cô đặt bàn tay lên gương mặt của anh, nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn. Không biết vì sao anh buông hai tay khỏi đầu, không hất Thu ra mà lại ôm cô ấy vào lòng, dường như cô cảm nhận được hơi ấm từ trái tim anh truyền qua cơ thể cô. Đúng lúc đó cô gái ấy bước vào phòng anh không gõ cửa, thấy cảnh đó, cô ta tức đến nỗi mặt đỏ lên cô ta xông tới định tát Thu thì bị anh ngăn cản.

- Cô dám đụng vào người cô ấy dù chỉ là 1 sợi lông!_anh nói với giọng dứt khoát, ánh mắt buồn sâu thẳm của anh đã biến mất. Anh quay sang Thu nở nụ cười vô tư như 4 năm trước lúc ở bên cạnh cô.

- Anh.....!_cô ta nói không thành tiếng, tức giận bỏ chạy ra ngoài.

Bây giờ Thu mới cảm thấy yên bình.

- Em sợ lắm phải không?_anh đặt 2 bàn tay lên vai cô hỏi nhẹ nhàng.
- Không...em....không..._Thu nói không nên lời có lẽ bởi vì quá vui sướng hay chẳng.
- Nhưng..nhưng tại ..tại sao anh lại.._Thu chưa kịp nói xong thì anh đã cắt ngang lời cô.
- Anh biết em định nói gì rồi đấy._anh lại cười
- Sao anh biết em định nói gì?_Thu ngỡ ngàng như không hiểu gì hết.
- Lúc trước khi em gọi tên anh ở cửa hàng quần áo,anh có 1 cảm giác rất thân quen dường như đã nghe đâu đó rồi nhưng không tài nào nhớ ra.Rồi đến cái ngày em chặn xe anh lại nói những lời đó,trái tim anh bỗng nhói đau không lí do,anh cứ nghĩ mãi,em chỉ là một cô gái bình thường nhưng tại sao anh lại có cảm giác thân quen đến thế.Và cho tới hôm nay em hôn anh,những kí ức đã mất của anh bỗng dần hiện về,khuôn mặt em 4 năm trước và bây giờ không có gì là khác cả nhưng anh không thể nhớ ra được._anh giải thích rõ ràng cho cô nghe.
- Ừm em hiểu rồi._Bây giờ nụ cười hạnh phúc mới nở trên gương mặt hồn nhiên đã chịu nhiều đau khổ này.
- Anh...anh xin lỗi..vì đã quên em ..người anh yêu và mãi yêu._anh ôm chăm lấy cô và thì thầm.
- Cuối cùng anh cũng nhớ em rồi._Thu cười trong làn nước mắt hạnh phúc.

Anh lấy tay lau những giọt nước mắt trên mặt cô và đặt một nụ hôn lên môi cô,nhẹ nhàng nhẹ nhàng.Anh đưa cô về tận nhà,cô gọi anh vào nhà ngồi chơi cùng bà ngoại.Anh vào ngồi được một tí thì đi,cô cũng không bắt anh ở lại,tươi cười chào nhau,cô đứng nhìn anh đi trên môi nở nụ cười mãn nguyện cho đến khi bóng anh mờ dần nụ cười mới tắt,sự cô đơn nhớ bố mẹ kéo đến,cô đi lên phòng,nằm xuống giường ngủ thiếp đi,trong mơ màng hình bóng anh lại hiện ra.có lẽ cô đã yêu anh sâu đậm.

“Reng...reng...reng” chuông điện thoại của Thu kêu,là anh gọi.

- Em hả??
- Vâng..em đây.Có chuyện gì vậy?
- Mình đi chơi nha?
- Đi đâu vậy anh?
- Tí anh qua đón rồi em sẽ biết._ tiếng anh cười vang trong điện thoại và ‘tút..tút..’

“king kong..king kong”

- Anh đến rồi à?
- Ừm..mình đi thôi._nói xong anh đặt một nụ hôn lên trán cô.
- Ừm.

Anh mở cửa xe cho cô rồi lái xe đi.Hôm nay anh mang chiếc áo thun màu xanh nhạt,quần jeans màu bạc khoác thêm chiếc áo phông và đội cái mũ hiệu hip hop sang một bên,nhìn anh như là một người khác ấy,không phải anh lịch lãm như ngày thường nữa mà là như một cậu nhóc mười mấy tuổi ấy,nhìn rất đáng yêu,còn Thu mang chiếc áo thun màu hồng nhạt với chiếc váy xếp ngang đầu gối màu trắng chấm bi và khoác thêm chiếc áo gió màu vàng nhạt nữa đội chiếc mũ bèo màu đỏ làm cô rất nổi bật với khuôn mặt có làn da trắng.Anh đưa cô ra biển chơi..rồi đi chơi ở công viên,rồi đưa cô đi ăn trưa rồi đi ăn tối và đi xem phim.Xong anh đưa cô về,trên đường đi cô và anh không nói gì hết,thiên nhiên đều im lặng,không có gió,dường như nó hiểu được anh và cô nghĩ gì.Bỗng gần tới nhà anh mới lên tiếng.

- Em..em có thật sự vui khi ở bên anh không?_anh hỏi Thu
- Em không những vui mà còn rất hạnh phúc nữa anh à!_cô trả lời anh và ôm chăm lấy anh.Anh siết chặt cô như là anh sợ mất cô ấy.

- Vậy em hãy hứa sẽ không bao giờ rời xa anh dù có chuyện gì đi chăng nữa nhé?_anh nhìn cô với ánh mắt dò hỏi.

- Vâng..em hứa... “em yêu anh”

- Anh cũng yêu em!

Rồi anh đưa cô về nhà và đi về trong màn đêm.

6. Chương 6

Phần 6: tại nạn bất ngờ

“Lại một buổi sáng bắt đầu, không có mẹ kêu dậy đúng là buồn thật nhưng không sao hôm nay bố mẹ sẽ về Việt Nam rồi” đó là ý nghĩ của Thu. Bỗng chuông điện thoại reo.

- Dạ alô..bố hả??

- Ừm..bố đây..con..._bố cô ấp úng nói không thành chữ

- Sao hả bố?

- Con..đến bệnh viện nhanh đi.

- Đến làm gì vậy bố?

- Mẹ con...mẹ..con...bị tai nạn...đang phẫu thuật...

“Rầm”.chiếc điện thoại rơi khỏi tay Thu. Cô chạy một mạch đến bệnh viện. Tình cờ, anh thấy cô chạy trên đường, anh gọi mà cô không nghe, anh chạy theo và cùng cô lên lầu.

- Sao..sao lại như thế hả bố?_Thu hỏi hoảng hốt, lo lắng.

- Bố và mẹ mới từ Mỹ bay về, định sẽ cho con một bất ngờ nhưng...nhưng..._đến đây có lẽ vì bố quá xúc động nên nói không nên lời. Bố ôm Thu vào lòng.

“cạch”. Cửa phòng mổ mở ra, đèn tắt, bác sĩ bước ra.

- Vợ..vợ tôi sao rồi hả bác sĩ?_bố cô vịn chắc tay bác sĩ.

- Bà nhà đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng tình lại hay không là dựa vào ý chí sống của bệnh nhân, đầu bị chấn thương quá nặng._bác sĩ đáp.

- Mẹ..mẹ..mẹ ơi..tỉnh lại đi mà._Thu chạy ứa vào trong phòng nhưng bị các cô y tá ngăn lại, Thu chỉ biết đứng ngoài mà nhìn, chỉ biết cầu trời khẩn phật mà thôi. Bác sĩ đưa mẹ cô vào phòng bệnh vip. Suốt ngày cô chỉ ngồi bên cạnh, cầm tay mẹ.

- Mẹ à..con nè..tỉnh lại đi, mẹ phải nhìn thấy hạnh phúc của con chứ mẹ, hãy mau tỉnh dậy nhé!_cô cầm tay mẹ lên áp sát mặt mình và thì thào.

Bố cô đến bảo cô về nhà nghỉ ngơi, ngủ một giấc rồi đến thăm mẹ cũng được, Thu đứng dậy ra về, dường như cô không thể đi nổi nữa, cô quy xuống trước cửa, lúc đó đúng lúc anh cũng đến liền chạy đến bên cô và đỡ cô dậy, lúc này không biết tại sao cô lại rơi nước mắt, dường như ở bên anh cô không thể mạnh mẽ được, cô gục đầu vào vai anh, anh đỡ cô ra xe và đưa cô về. Đưa Thu vào nhà, cô nằm xuống giường và thiếp đi, gương mặt cô rất mệt mỏi, một lát sau mới biết là cô bị ốm, anh chạy tới đầu giường mua thuốc về cho cô uống, anh xuống bếp tự tay nấu cháo cho cô. Cô bất giác tỉnh dậy.

- Sao..sao anh lại ở đây vậy?_cô hỏi anh.

- Em bị ốm nên anh ở lại chăm sóc em, thôi ngồi dậy ăn cháo cho nóng nào.

Cô cảm thấy rất hạnh phúc khi có anh ở bên cạnh, bất giác cô cười, nụ cười đầu tiên từ khi mẹ cô gặp chuyện. Anh và cô ở bên nhau suốt cả buổi.

- Tại sao....tại sao..lại có chuyện như vậy chứ?_giọng bố cô trở nên lo lắng hoảng hốt.

“rầm”.chiếc điện thoại trên tay bố rơi xuống,bố khụy xuống ngay trước mặt cô.Giờ đây cô không hiểu gì hết,cô chạy đến đỡ bố ngồi lên ghế trong phòng bệnh.

- Có chuyện gì vậy bố?_cô hỏi.

- Công..công ty..chúng ta gặp chuyện._bố trả lời cô từng chữ một.

Như có mỗi dao đâm vào cô,tại sao những chuyện này lại xảy ra với gia đình cô chứ.Đúng lúc đó mẹ Thu bỗng dừng cử động các ngón tay và tỉnh lại.Cô mừng đến nỗi rơi nước mắt.

- Mẹ..mẹ tỉnh rồi_giọng cô vui sướng.

- ừm..mẹ không sao nữa rồi.nín đi con gái._mẹ vuốt má cô.

- Nhưng...công ty..._Bố cô không muốn nói ẹ biết.

- Em biết rồi._mẹ cô nói với bố cô.

Sau ngày nhập viện đó cô cùng bố mẹ chuyển vào TP HCM sống,cô không nói lời chào tạm biệt anh nữa,cô muốn anh ở lại,đừng bận tâm đến cô nữa.

- Hãy sống tốt..anh nhé!Dù em ở đâu trái tim em vẫn yêu anh!Nhật Anh ạ!_đó là những lời cô nói thầm chỉ đủ để mình mình nghe khi đứng trước ngôi nhà gắn bó với mình hơn 20 năm.Và cũng là lúc cô phải rời khỏi anh.Sau khi biết tin Thu đi,anh bật dậy chạy thẳng đến nhà Thu nhưng cô đã đi lâu rồi,chỉ còn lại mình anh đứng gào thét,bốn bức tường nhìn anh đồng cảm.Và sau đó ngày nào anh cũng đi tìm Thu,1 tuần..2 tuần...1 tháng... 2 tháng rồi 1 năm qua anh cũng vẫn tiếp tục tìm,anh đi đến những nơi cô từng đến những chỗ cô từng ở nhưng vẫn không tìm ra,nhưng anh không hề bỏ cuộc anh vẫn cứ đi đi mãi.

Phần 7: gặp lại anh..nước mắt lại rơi!!

- Bố mẹ ơi..bà ơi..con về rồi nè!_tiếng Thu từ ngoài cửa nói vọng vào.

- Ui con của bố mẹ không?_bố chạy ra ôm Thu vào lòng và tận tình hỏi han.

- Dạ không ạ._Thu hôn lên trán bố.

Bây giờ Thu đang làm việc ở quán cà phê gần trung tâm thành phố.Thu không thích công việc này mấy nhưng vì là tiểu thư nên công việc này với cô là nhẹ nhất rồi.hàng ngày,sau giờ làm,cô cùng mấy đứa trẻ trong xóm cùng ra bãi đất trống chơi thả diều,một thì ngồi lại nghe cô kể chuyện,nghe cô hát.Bây giờ cô đã là thiếu nữ tuổi 23 rồi,cô vẫn còn yêu anh nhưng cô không muốn gặp lại anh.

Còn bên anh thì.

- A lô?_Tiếng anh trả lời điện thoại.

-

- Ừm..khoảng một tiếng nữa tôi lên.

-

- Ừm._anh nói rồi cúp máy vội.

Bây giờ anh đã đi làm trong công ty,một tiếng nữa anh phải lên TP HCM để bàn công việc.

- A lô,đã tìm thấy chưa?_Tiếng anh nói vội vàng.

-

- Ừm..tiếp tục tìm đi._anh ỉu xiu mặt xuống khi nghe người đầu dây bên kia trả lời.

Anh chuẩn bị tài liệu và một số thứ rồi bước ra xe. Khi lên đến đây,việc đầu tiên anh làm là đi dạo,mặc cho quản lí ngăn cản.Anh bước từng bước chậm rãi,anh cứ đi đi mãi,đi hết nơi này đến nơi khác,anh không biết phải đi đâu.Không biết tại sao anh chợt dừng trước một quán cà phê và bước vào nhẹ nhàng.Anh mới bước vào thì “bốp”.

- Ááá..xin lỗi quý khách ạ!

Anh cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc,anh gật đầu rồi bỏ đi nhưng như có cái gì đó níu anh lại và bất giác anh gọi:

- Thu à!Có phải là em không?

Thu giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc này,để trấn an bản thân,cô bình tĩnh lại.

- Xin lỗi..anh nhầm người rồi ạ!_rồi cô lập tức bỏ đi,cô đi thật nhanh,cô làm như vậy càng khiến anh thêm nghi ngờ.Anh chạy theo cô,nắm tay cô lại.

- Thu..đúng là em rồi mà..sao.._anh một mực khẳng định nhưng chưa nói xong thì đã bị Thu chắn ngang lời nói.

- Xin lỗi..tôi đã nói là anh đã nhầm người rồi,tôi không phải là Thu hay gì đó của anh đâu._nói xong cô hất tay anh ra và chạy đi,cô rất rất nhớ anh nhưng cô không muốn nhìn thấy anh,cô không muốn anh thương hại mình lo ình,cô chạy trong tiếng nấc,cô bịt chặt miệng không để anh nghe thấy tiếng nấc đó.Anh cũng định chạy theo nhưng lại bị tên quản lí từ đâu xuất hiện kéo anh lại. “Tôi nhất định sẽ tìm được em,Thu ạ!” anh đi về với suy nghĩ đó rồi chợt anh mỉm cười nụ cười từ ngày cô đi mới trở lại trên gương mặt anh.Sau khi gặp anh,cô chạy ra sau một góc phố vắng,cô khụy xuống,nước mắt cô càng trào ra nhiều hơn,lòng cô đau nhói,choạt cô nhớ lại những kỉ niệm ngày trước mà cô đã từng muốn quên nhưng quên không được.

- Nhật Anh..em xin lỗi,em không thể giữ lời hứa của chúng ta được.

Cô thầm nói một mình.Rồi cô trấn an bản thân,đứng dậy tự lau những giọt nước mắt khi không có anh và đi về.Bỗng trời đổ cơn mưa.một cơn mưa bất chợt,cô liền chạy vào một mái hiên đứng nhìn mưa,cô rất thích ngắm mưa nhất là những cơn mưa bất chợt vào mùa hạ như thế này.Trời bắt đầu tạnh.

- A..cầu vồng mẹ ơi!!_cô bé đứng bên cạnh Thu giơ tay vừa chỉ lên trời vừa reo lên. Đúng rồi,sau những cơn mưa bất chợt của mùa hạ đều có cầu vồng cả.Cô nhìn theo hướng chỉ của cô bé,lấy máy điện thoại ra và chụp lại ánh sáng của cầu vồng,cô cười thầm “có lẽ đó là một hành động ngốc nghếch”.Rồi cô bước đi nhẹ nhàng. ‘rầm’ một cú ngã thật đau đớn.Cô thầm nguyện rửa đũa nào làm cô ngã.

- Ááá..ai đem cái cột điện ra giữa đường vậy nè!!_cô vừa nói vừa xoa xoa nơi trán.

- Cô mở to mắt ra mà nhìn cho kĩ đi,ai là cái cột điện hả?Người tôi làm bằng vàng bằng bạc mà cô dám nói như vậy à?_một người con trai giọng nói rất quen thuộc đứng trước mặt Thu.

- Anh là ai mà vàng với bạc?_cô hỏi một cách ngây thơ vô tội.

- Nhìn cho kĩ đi cô nương,mở mắt to ra mà nhìn._rồi anh ta cười phá lên.

- A..hóa ra là anh hả?_cô ngược mặt lên nhìn và hét lên.Thì ra đó là Nhật Hoàng.

- Đây.đang ở giữa đường đấy,nhỏ nhỏ tiếng thôi._Rồi anh ta lấy tay bịt miệng cô lại.

- Ồ ay a (bỏ tay ra)!_cô đập vào tay anh ta.

- Được được rồi đừng đập nữa._anh ta nói và bỏ tay ra khỏi miệng cô.

- Sao anh lại ở đây?_cô vừa phỉ phỉ nơi miệng vừa nói.

- Bộ tay tôi bẩn lắm hay sao vậy?_anh ta hỏi ngớ ngẩn.

- Haha..đúng là bẩn thật..haha_cô phá lên cười.

- Đây..vừa phải thôi nhé..này_anh ta bối rối.

- Haha..à mà anh trả lời đi?_cô ngừng cười và hỏi anh ta.

- Thì tôi có việc lên đây bất ngờ lại đụng phải cô,xui thật á.__anh ta bây giờ mới tỏ vẻ nghiêm túc.
- Ồ..vậy hả..anh thì làm được cái gì__cô nói nhỏ chỉ đủ để mình cô nghe.
- Cô..cô nói gì nói lớn lên,tôi không nghe.__anh ta vênh tai về phía Thu như là để nghe cho rõ.
- Không..hihi..không có gì__cô vừa nói vừa bịt miệng cười.
- Cô..__anh ta lấp ba lấp bắp.
- Haha..á..anh..__Thu đang cười thì anh ta đặt lên môi cô một nụ hôn.Cô liền đẩy anh ra nhưng anh ta mạnh hơn cô nghĩ.
- Ồ a (bỏ ra)__cô vừa nói vừa đập vào lưng anh ta.Nhưng anh ta không chịu bỏ ra.Bỗng nhiên Nhật Anh từ đâu xuất hiện và kéo Thu về phía anh và tặng Nhật Hoàng một cú đấm ngay miệng làm hắn bị mất đà ngã xuống,máu từ trong miệng chảy ra.Cô đứng ngây người ra,không biết chuyện gì đang xảy ra,cô chưa từng thấy anh đánh ai cả.
- Anh được lắm__anh ta đứng dậy lau máu nơi khóe miệng.
- Anh còn dám làm như vậy nữa thì đừng trách tôi__anh nói như ném lựu đạn về phía hắn vậy.
- Ồ vậy sao..anh sẽ làm gì tôi nào?__anh ta nói đầy vẻ khiêu khích anh.
- Anh...__anh tức nói không nên lời.
- Cô ta là gì với anh mà anh cấm tôi làm vậy?__anh ta nói như biết trước câu trả lời vậy.
- Cô ấy là người tôi yêu và cũng là người yêu của tôi__anh nói về dứt khoát__Phải không Thu?__anh vừa nói vừa lay lay tay của Thu.lúc này Thu mới trở lại hiện tại.Cô như không nghe thấy lời anh hỏi ngơ ngác nhìn anh và anh ta.
- Thu..đúng không,em là người yêu của anh đúng không?__anh hỏi cô một cách vội vã.
- Không...không phải,chuyện đó đã là của 2 năm trước rồi.__cô nói xong rồi hất tay anh ra khỏi cánh tay cô.Cô bước về phía Nhật Hoàng.
- Đây mới là người yêu của tôi__cô nắm lấy tay của anh ta và ngược mặt lên trời để cho nước mắt chảy ngược vào tim,đừng chảy ra khóe mi của cô nữa.
- Em..sao..em..__anh nói không nên lời,khóe mắt anh đỏ dần.
- Tôi xin lỗi__và cô kéo anh ta đi ngay trước mặt anh.bây giờ cô mới để nước mắt mình rơi tự do.
- Thu..Thu à...__nước mắt anh rơi,đây là lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái.
- Nhật Anh..em xin lỗi..có lẽ duyên phận của chúng ta chỉ đến đây thôi__Cô thả tay anh ta ra và khụy xuống,bây giờ cô mới khóc to thành tiếng,cô khóc ột tình yêu không tốt đẹp một tình yêu mang đầy sự đau đớn.Nhật Hoàng thấy cô khóc như vậy cũng bối rối theo,anh không biết nên làm gì,chỉ ngồi xuống bên cạnh và an ủi cô.Một lúc sau,anh ta đưa cô về,cô chỉ để anh ta đưa tới đầu làng rồi tự mình đi vào,anh ta mới quay lưng đi thì Thu đã ngất đi có lẽ là vì khóc nhiều quá,anh ta chạy đến đỡ cô dậy và đưa cô về nhà.

7. Chương 7

Phần 7: gặp lại anh..nước mắt lại rơi!!

- Bố mẹ ơi..bà ơi..con về rồi nè!__tiếng Thu từ ngoài cửa nói vọng vào.
- Ui con của bố mẹ không?__bố chạy ra ôm Thu vào lòng và tận tình hỏi han.
- Dạ không ạ.__Thu hôn lên trán bố.

Bây giờ Thu đang làm việc ở quán cà phê gần trung tâm thành phố. Thu không thích công việc này mấy nhưng vì là tiểu thư nên công việc này với cô là nhẹ nhất rồi. hàng ngày, sau giờ làm, cô cùng mấy đứa trẻ trong xóm cùng ra bãi đất trống chơi thả diều, một thì ngồi lại nghe cô kể chuyện, nghe cô hát. Bây giờ cô đã là thiếu nữ tuổi 23 rồi, cô vẫn còn yêu anh nhưng cô không muốn gặp lại anh.

Còn bên anh thì.

- A lô? _Tiếng anh trả lời điện thoại.

-

- Ủm..khoảng một tiếng nữa tôi lên.

-

- Ủm._anh nói rồi cúp máy vội.

Bây giờ anh đã đi làm trong công ty, một tiếng nữa anh phải lên TP HCM để bàn công việc.

- A lô, đã tìm thấy chưa? _Tiếng anh nói vội vàng.

-

- Ủm..tiếp tục tìm đi._anh ỉu xiu mặt xuống khi nghe người đầu dây bên kia trả lời.

Anh chuẩn bị tài liệu và một số thứ rồi bước ra xe. Khi lên đến đây, việc đầu tiên anh làm là đi dạo, mặc cho quản lý ngăn cản. Anh bước từng bước chậm rãi, anh cứ đi đi mãi, đi hết nơi này đến nơi khác, anh không biết phải đi đâu. Không biết tại sao anh chợt dừng trước một quán cà phê và bước vào nhẹ nhàng. Anh mới bước vào thì “bốp”.

- Ááá..xin lỗi quý khách ạ!

Anh cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, anh gật đầu rồi bỏ đi nhưng như có cái gì đó níu anh lại và bắt giác anh gọi:

- Thu à! Có phải là em không?

Thu giật mình khi nghe giọng nói quen thuộc này, để trấn an bản thân, cô bình tĩnh lại.

- Xin lỗi..anh nhầm người rồi ạ! _rồi cô lập tức bỏ đi, cô đi thật nhanh, cô làm như vậy càng khiến anh thêm nghi ngờ. Anh chạy theo cô, níu tay cô lại.

- Thu..đúng là em rồi mà..sao.._anh một mực khẳng định nhưng chưa nói xong thì đã bị Thu chắn ngang lời nói.

- Xin lỗi..tôi đã nói là anh đã nhầm người rồi, tôi không phải là Thu hay gì đó của anh đâu._nói xong cô hát tay anh ra và chạy đi, cô rất rất nhớ anh nhưng cô không muốn nhìn thấy anh, cô không muốn anh thương hại mình lo ình, cô chạy trong tiếng nắc, cô bịt chặt miệng không để anh nghe thấy tiếng nắc đó. Anh cũng định chạy theo nhưng lại bị tên quản lý từ đâu xuất hiện kéo anh lại. “Tôi nhất định sẽ tìm được em, Thu ạ!” anh đi về với suy nghĩ đó rồi chợt anh mỉm cười nụ cười từ ngày cô đi mới trở lại trên gương mặt anh. Sau khi gặp anh, cô chạy ra sau một góc phố vắng, cô khụy xuống, nước mắt cô càng trào ra nhiều hơn, lòng cô đau nhói, chợt cô nhớ lại những kỉ niệm ngày trước mà cô đã từng muốn quên nhưng quên không được.

- Nhật Anh..em xin lỗi, em không thể giữ lời hứa của chúng ta được.

Cô thầm nói một mình. Rồi cô trấn an bản thân, đứng dậy tự lau những giọt nước mắt khi không có anh và đi về. Bỗng trời đổ cơn mưa. một cơn mưa bất chợt, cô liền chạy vào một mái hiên đứng nhìn mưa, cô rất thích ngắm mưa nhất là những cơn mưa bất chợt vào mùa hạ như thế này. Trời bắt đầu tạnh.

- A..cầu vồng mẹ ơi!! _cô bé đứng bên cạnh Thu giơ tay vừa chỉ lên trời vừa reo lên. Đúng rồi, sau những cơn mưa bất chợt của mùa hạ đều có cầu vồng cả. Cô nhìn theo hướng chỉ của cô bé, lấy máy điện thoại ra và chụp lại ánh sáng của cầu vồng, cô cười thầm “có lẽ đó là một hành động ngốc nghếch”. Rồi cô bước đi nhẹ nhàng. ‘rầm’ một cú ngã thật đau đớn. Cô thầm nguyên rủa đứa nào làm cô ngã.

- Ááá..ai đem cái cột điện ra giữa đường vậy nè!! _cô vừa nói vừa xoa xoa nơi trán.

- Cô mở to mắt ra mà nhìn cho kĩ đi, ai là cái cột điện hả? Người tôi làm bằng vàng bằng bạc mà cô dám nói như vậy à? _một người con trai giọng nói rất quen thuộc đứng trước mặt Thu.
- Anh là ai mà vàng với bạc? _cô hỏi một cách ngây thơ vô tội.
- Nhìn cho kĩ đi cô nương, mở mắt to ra mà nhìn. _rồi anh ta cười phá lên.
- A..hóa ra là anh hả? _cô ngược mặt lên nhìn và hét lên. Thì ra đó là Nhật Hoàng.
- Đây..đang ở giữa đường đây, nhỏ nhỏ tiếng thôi. _Rồi anh ta lấy tay bịt miệng cô lại.
- Ồ ạy a (bỏ tay ra)! _cô đập vào tay anh ta.
- Được được rồi đừng đập nữa. _anh ta nói và bỏ tay ra khỏi miệng cô.
- Sao anh lại ở đây? _cô vừa phỉu phỉu nơi miệng vừa nói.
- Bộ tay tôi bẩn lắm hay sao vậy? _anh ta hỏi ngớ ngẩn.
- Haha..đúng là bẩn thật..haha _cô phá lên cười.
- Đây..vừa phải thôi nhé..này _anh ta búi rối.
- Haha..à mà anh trả lời đi? _cô ngừng cười và hỏi anh ta.
- Thì tôi có việc lên đây bất ngờ lại đụng phải cô, xui thật á. _anh ta bây giờ mới tỏ vẻ nghiêm túc.
- Ồ..vậy hả..anh thì làm được cái gì _cô nói nhỏ chỉ đủ để mình cô nghe.
- Cô..cô nói gì nói lớn lên, tôi không nghe. _anh ta vênh tai về phía Thu như là để nghe cho rõ.
- Không..hihi..không có gì _cô vừa nói vừa bịt miệng cười.
- Cô.. _anh ta lấp ba lấp bắp.
- Haha..á..anh.. _Thu đang cười thì anh ta đặt lên môi cô một nụ hôn. Cô liền đẩy anh ra nhưng anh ta mạnh hơn cô nghĩ.
- Ồ a (bỏ ra) _cô vừa nói vừa đập vào lưng anh ta. Nhưng anh ta không chịu bỏ ra. Bỗng nhiên Nhật Anh từ đâu xuất hiện và kéo Thu về phía anh và tặng Nhật Hoàng một cú đấm ngay miệng làm hắn bị mất đà ngã xuống, máu từ trong miệng chảy ra. Cô đứng ngây người ra, không biết chuyện gì đang xảy ra, cô chưa từng thấy anh đánh ai cả.
- Anh được lắm _anh ta đứng dậy lau máu nơi khóe miệng.
- Anh còn dám làm như vậy nữa thì đừng trách tôi _anh nói như ném lựu đạn về phía hắn vậy.
- Ồ vậy sao..anh sẽ làm gì tôi nào? _anh ta nói đầy vẻ khiêu khích anh.
- Anh... _anh tức nói không nên lời.
- Cô ta là gì với anh mà anh cấm tôi làm vậy? _anh ta nói như biết trước câu trả lời vậy.
- Cô ấy là người tôi yêu và cũng là người yêu của tôi _anh nói về dứt khoát _Phải không Thu? _anh vừa nói vừa lay lay tay của Thu. lúc này Thu mới trở lại hiện tại. Cô như không nghe thấy lời anh hỏi ngơ ngác nhìn anh và anh ta.
- Thu..đúng không, em là người yêu của anh đúng không? _anh hỏi cô một cách vội vã.
- Không...không phải, chuyện đó đã là của 2 năm trước rồi. _cô nói xong rồi hất tay anh ra khỏi cánh tay cô. Cô bước về phía Nhật Hoàng.
- Đây mới là người yêu của tôi _cô nắm lấy tay của anh ta và ngược mặt lên trời để cho nước mắt chảy ngược vào tim, đừng chảy ra khóe mi của cô nữa.
- Em..sao..em.. _anh nói không nên lời, khóe mắt anh đỏ dần.
- Tôi xin lỗi _và cô kéo anh ta đi ngay trước mặt anh. bây giờ cô mới để nước mắt mình rơi tự do.

- Thu..Thu à..._nước mắt anh rơi,đây là lần đầu tiên anh khóc vì một người con gái.
- Nhật Anh..em xin lỗi..có lẽ duyên phận của chúng ta chỉ đến đây thôi_Cô thả tay anh ta ra và khụy xuống,bây giờ cô mới khóc to thành tiếng,cô khóc ột tình yêu không tốt đẹp một tình yêu mang đầy sự đau đớn.Nhật Hoàng thấy cô khóc như vậy cũng bối rối theo,anh không biết nên làm gì,chỉ ngồi xuống bên cạnh và an ủi cô.Một lúc sau,anh ta đưa cô về,cô chỉ để anh ta đưa tới đầu làng rồi tự mình đi vào,anh ta mới quay lưng đi thì Thu đã ngất đi có lẽ là vì khóc nhiều quá,anh ta chạy đến đỡ cô dậy và đưa cô về nhà.

8. Chương 8

Phần 8: em xin lỗi...em không thể sống thiếu anh!!

Sáng hôm sau,cô tỉnh dậy,cảm thấy đầu mình đau nhói,đôi mắt húp xuống không tài nào mở ra được,có lẽ vì hôm qua cô khóc nhiều quá.Bỗng cô giật mình vì chuông điện thoại reo.

- A lô?_cô lên tiếng.

-

Chiếc điện thoại rơi khỏi tay cô,cô bước xuống giường vội vàng chạy đi không kịp thay áo quần (cô đang mang trên mình chiếc áo ba lỗ màu hồng và chiếc quần jeans đùi màu xanh nhạt) chỉ khoác lên mình chiếc áo gió anh tặng mà thôi.Thì ra điện thoại đó là của Nhật Hoàng,anh gọi đến để báo cô vào bệnh viện gấp,Nhật Anh bị tai nạn có lẽ là rất nặng.Thu chạy nhanh đến bệnh viện.

- Cô y tá ơi cho cháu hỏi bệnh nhân Nhật Anh đang làm phẫu thuật ở phòng nào ạ?_cô hỏi hỏ hỏi cô y tá.
- Cháu đi thẳng quẹo trái là sẽ thấy ngay_cô y tá trả lời liền sau khi giở cuốn sách gì đó.
- Dạ..cháu cảm ơn._cô nói vội rồi chạy thục mạng đến.

Cô chạy thẳng đến cửa phòng cấp cứu,cô đập cửa,anh ta chạy đến kéo cô ra,cô vùng vẫy trong sự đau đớn,cô khóc,lại khóc.

- Anh à...em xl..xl mà._cô gào thét trong nước mắt.Những người có mặt ở đó đều cảm thấy đau lòng thay cô.
- Cháu có phải là Thu không?_một người đàn ông tầm 50 tuổi bước đến trước mặt cô.
- Vâng..bác là..?_cô hỏi về ngập ngừng.
- Ta là bố của Nhật Anh,cháu nói chuyện với ta được không ?_ông ta nhìn cô với sự chờ đợi.
- Dạ?...dạ được ạ_rồi cô đi theo ông ta.

Một lát sau hai người quay lại,có vẻ Thu càng đau đớn hơn sau khi nói chuyện với bố Nhật Anh.Cô bước tới hàng ghế màu xanh và khụy xuống.Cùng lúc đó bố mẹ cô cũng chạy đến.

- Con à!_mẹ cô ôm cô vào lòng,lúc này cô càng khóc to hơn.
- Mẹ ơi.Con hại anh ấy rồi..con đã nói dối..con thật sự yêu anh..mẹ ơi!_cô vừa khóc vừa nói.
- Ừm..mẹ biết mà..mẹ biết con yêu cậu ấy.Nhưng đó đâu phải là lỗi của con_mẹ cô an ủi cô.
- Không..là lỗi của con mẹ à_cô một mực khẳng định.

cuộc nói chuyện của cô và bố Nhật Anh

- Có chuyện gì vậy ạ?_cô hỏi.
- Cháu này..có chuyện này ta nên nói cho cháu biết_ông ta bảo.
- Dạ?

- Con trai bác rất yêu cháu,nó đã mất hết hai năm để đi tìm cháu,ngay cả lúc làm việc nó vẫn tìm,cả ngày chỉ đi tìm,không ăn không uống.Có lần nó tâm sự với bác là nó không thể sống thiếu cháu dù lên trời xuống biển dù cháu ở đâu đi chẳng nữa nó vẫn sẽ tìm.Và mấy ngày trước đây,nó mới lên TP HCM nó liền điện về cho bác,nó bảo nó đã tìm thấy cháu rồi nó sẽ đưa về ra mắt bác nhưng không ngờ..._nói đến đây cổ họng ông như nghẹn lại,nói không được nữa.

- Dạ...cháu..._cô định nói thì ông đã ngăn lại.

- Từ từ..để ta nói hết đã,đêm qua nó đã không ngủ nó gọi điện về cho ta,bảo là nó xl vì không làm được như lời nói và nó đã khóc,lần đầu tiên ta thấy nó khóc kể từ khi mẹ nó mất.Và sáng nay ta nhận được điện thoại là nó bị tai nạn,ta đã rất sốc,ta liền lên xe chạy như bay về đây.Người làm cho nó khóc chỉ có thể là người quan trọng nhất của nó thôi.cháu....._ông chưa nói xong cô đã cắt ngang.

- Cháu biết phải làm gì rồi ạ_cô nói và cuộc đối thoại kết thúc,nghe xong những lời của ông cô càng đau lòng hơn.

trở lại thực tại

Ông bác sĩ bước ra với khuôn mặt thanh thản.

- con tôi/anh ấy/cậu ấy sao rồi hả bác sĩ_tất cả cùng đồng thanh hỏi.

- Mọi người cứ yên tâm,cậu ấy đã qua khỏi cơn nguy hiểm,nghĩ ngơi khoảng 1 tiếng là mọi người có thể vào thăm rồi nhưng..._bác sĩ ngập ngừng

- Nhưng sao hả bác sĩ?_tất cả đều đồng thanh lần 2.

- Tỉnh lại hay không là dựa vào cậu ta,bệnh nhân bị chấn thương não hơi nặng nên cũng có thể là sẽ không tỉnh lại nữa._bác sĩ trả lời

- Sao...sao có thể như thế được?_mọi người hỏi bác sĩ,Thu ngồi thụp xuống không thể đứng nổi nữa.

- Đó chỉ là có thể thôi chứ tỉnh lại cũng có nhưng đó là những trường hợp đặc biệt._bác sĩ nói an ủi. Bác sĩ cúi chào tất cả mọi người rồi đi.Thu chạy đến trước cửa kính phòng điều dưỡng đặc biệt nhìn anh.

- Anh à!tỉnh lại đi mà.Để còn nghe em nói nữa chứ,anh à!_cô vừa nói vừa khóc, ai cũng đau lòng khi thấy cô như vậy.Bỗng cô bị ngất,có lẽ vì khóc nhiều và quá sức,mọi người đỡ cô vào phòng bệnh,để cô nằm trên giường,mọi người nhìn nhau vẻ mặt lo lắng.

Ngày hôm sau,cô tỉnh dậy,thấy anh ta đang nằm ngủ gật trên chiếc ghế trong phòng bệnh,cô tháo dây truyền nước và chạy đến phòng anh,cầm bàn tay anh áp vào má cô.

- Anh à..bàn tay ấm áp của ngày xưa đâu rồi,sao bây giờ chỉ còn bàn tay lạnh giá vậy,em đang rất lạnh anh à.Trái tim em rất cần được sưởi ấm.Anh mau tỉnh lại đi mà.Em không thể sống thiếu anh được,em xin lỗi._cô lại khóc,nước mắt cô rơi lên bàn tay lạnh giá của anh.và cô lại thiếp đi.

Vài hôm sau,bố anh bảo là sẽ đưa anh ra nước ngoài để điều trị,cô cũng đòi đi theo nhưng ông cản lại,ông bảo cô hãy chờ ở đây để khi sang bên đó,Nhật Anh có thể cố gắng trị liệu vì có người đang chờ nó ở Việt Nam này.Và cô đành ở lại,tiến anh ra sân bay,một lần nữa anh lại ngồi lên chiếc máy bay đó,không biết lần này anh có thể khỏe mạnh về gặp cô không.Và từ ngày anh đi,cô bắt đầu cố gắng làm việc,và cùng cầu nguyện để anh được bình an trở về bên cô.

Phần 9: mình cưới nhau nhé..!!!

Ba năm sau

“cốc..cốc..cốc”

- Vào đi!

- Dạ thưa tổng giám đốc,có bà chủ tịch đến ạ!_cô thư kí xinh đẹp của Thu lễ phép báo cáo.

- Sao?mẹ tôi đến hả,mời bà vào đi!_cô vui vẻ hồn nhiên.

- Dạ vâng._cô thư kí cúi chào lễ phép rồi mở cửa ẹ cô vào và đi ra.

- Mama tới lâu chưa vậy?_cô chạy tới choàng cổ bà khi bà mới ngồi xuống ghế,nững nịu một cách đáng yêu.
- Tới được 1 lúc rồi cô nương à.Nững nịu vừa thui,con gái sắp có chồng đến nơi rồi_mẹ cô vừa nói vừa xoa đầu đứa con gái bé bỏng ngày nào mà giờ đây đã trở thành chủ của tập đoàn Nam Thành.
- Ừ..mẹ này..con phải chờ anh Nhật Anh về mới lấy chồng cơ._cô vừa nói vừa xoay vòng vòng quanh bà làm bà chóng đến cả mặt.

- Tui biết rồi,khổ lắm cô nương ạ_bà ôm cô và cười.

Phải nói đến ba năm trước,bố của Nhật Anh đến tìm nhà của Thu và nói là sẽ đưa tập đoàn trở lại,và bây giờ cô đã có thể trả nợ cho nhà anh và còn làm cho công ty ngày một lớn mạnh hơn,bây giờ công ty của cô có thể nói là ngang hàng với công ty của Nhật Anh.

- Nhật Anh à,bây giờ anh sống tốt chứ,anh đã tỉnh lại chưa,em nhớ anh lắm!_ngày nào cô cũng ngồi và nhìn vào tấm hình 2 người chụp chung ngày xưa ra xem.Mỗi ngày cô lại xem lịch,lại đánh dấu để biết cô đã chờ anh bao nhiêu ngày.Và bây giờ đã là cuối đông rồi,trời cũng hơi ấm lên,còn vài ngày nữa là đến tết rồi.

- Còn vài ngày nữa là tết rồi,anh có về đón tết cùng em không vậy._cô nghĩ xong và gục xuống bàn,cô thiếp đi,trong mơ màng cô nhìn thấy bóng anh đang đứng bên cạnh mình,anh ôm cô vào lòng và cô giật mình tỉnh giấc,thì ra đó chỉ là một giấc mơ.

“cốc..cốc..cốc”

- Ai vậy?_cô hỏi với ra khi đang nằm trong phòng mình.

- Mẹ đây,con ra ngoài này một tí được không?_mẹ cô thì thầm.

- Dạ con ra liền_cô vớ vội váy áo khoác và đi ra.

- Có chuyện gì vậy mẹ?_cô lấy tay che miệng vì vẫn còn ngái ngủ.

- Con xuống dưới nhà sẽ biết._mẹ cô tỏ vẻ rất bí mật.

Cô rất tò mò vội đi xuống,cô suýt té khi thấy bóng người đứng xoay lưng vào cô.

- Ai mà đến giờ này vậy mẹ?_cô quay sang hỏi mẹ.

- Mẹ đâu có biết._mẹ cô giả vờ lơ sang chỗ khác_anh à,hay mình mua cái áo này đi_bà cố ý đánh trống lảng.

Cô lấy ly nước uống và bước đến gần hơn,cô thấy bóng dáng rất quen thuộc,chợt một tia hi vọng vụt lên trong đầu cô.

- Anh là...?_cô ấp úng

“xoảng”cô ngậy người,chiếc ly nước trên tay cô bỗng rơi xuống khi anh ta quay lại.Nước mắt cô bỗng trào ra.

- Em chờ anh lâu lắm rồi phải không?_Nhật Anh dịu dàng hỏi Thu.

- Anh...em ghét anh._cô nói xong liền chạy đến ôm chầm lấy anh_Tại sao anh lại đi lâu vậy,sao anh lại bắt em chờ lâu vậy,anh có biết em cô đơn lắm không_cô đập vào sau lưng anh.

- Anh xin lỗi_anh xiết chặt cô vào lòng anh hơn,bây giờ vai anh rộng hơn,anh đã cao hơn.Anh đưa nhẹ cô ra,đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy,nụ hôn là quà tặng cho 3 năm chờ đợi của cô.

- sao anh về mà không báo cho em biết?_cô hỏi vờ như giận dỗi.

- Anh muốn cho em một sự bất ngờ_anh xoa đầu cô.

- Anh thật là_cô tỏ vẻ như không thích anh xoa đầu mình như con nít vậy.

- Em này!_anh trở lại vẻ mặt nghiêm túc

- Sao hả anh?_cô ngược lên hỏi.

- Mình...cười nhau nhé?_anh cầm ra một cái hộp trong đó đựng một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.anh cảm thấy vòng tay của Thu đang dần dần buông lỏng_em không được phép từ chối,anh....

- Em đồng ý!_Thu mỉm cười,vùi mặt vào mái tóc thơm ngát của Thu,anh thì thầm:

- Anh rất yêu em!Thu à!

Thu mỉm cười trong làn nước mắt,đó là kết quả của tình yêu mà cô dành cho Nhật Anh.

- Cái gì?Thật không?...haha,tôi biết ngay mà!_tiếng bố Nhật Anh cười trong điện thoại,có lẽ ông rất hài lòng về đứa con dâu này.

- Thật mà?...haha,nó mới tỏ tình với con gái iu của tôi xong_Mẹ của Thu cũng cười.

Cuối cùng ngày mà anh và cô mong chờ nhất cũng đã đến.

- Ôi!Con gái của bố mẹ đã lớn thật rồi._mẹ bỗng rơi nước mắt làm cho cô cũng muốn khóc nhưng đã bị ngăn lại_con mà khóc là mẹ đánh đó,nhèm hết phấn son chứ_bà cười chua xót.

- Phải xa bố mẹ con buồn quá nhưng vì tình yêu con sẽ vui lên,yeahhhh_cô đập tay cùng bố mẹ,nhìn cô không giống cô dâu tí nào hết cả.

- Đây!_tiếng Nhật Hoàng làm cô giật mình quay lại.

- Gì chứ?Lại định trêu chọc gì tui nữa đó hả?_Thu tạo dáng phòng vệ trong khi còn mang bộ váy cưới rực rỡ.

- Cô làm ơn đứng ngay thẳng lại đi_anh ta cốc đầu cô một cái rõ đau.

- Anh..._cô vừa nói vừa xoa trán.

- Hôm nay cô đẹp lắm_anh ta cúi đầu nói một câu rồi bỏ chạy.

- O hay,cái thằng này bị gì thế nhỉ?_cô đang nói thì anh bước vào.

- Em nói gì đó?_anh trừng mắt nhìn cô.

- Hi hi..có nói gì đâu.anh đi ra đi..đi đi.._cô vừa đẩy anh ra vừa nói.

Buổi lễ bắt đầu,anh và cô cười rất nhiều,chữ hạnh phúc in hằn trên hai gương mặt của cô cậu trẻ này.Để có ngày này họ đã phải chịu rất nhiều đau khổ,nhất là cô và bây giờ sự đau khổ đó đang được đáp lại bằng những nụ cười tươi trên gương mặt của cô.Cô tung bó hoa lên trời và ôm chầm lấy anh.Người nhật được bó hoa của cô là Thảo Vy,cô rất bất ngờ.

- Chúc mừng cô._Thảo Vy chìa tay ra.

- Cám ơn_Thu cười nhẹ và nắm lấy bàn tay đó.

Hai người đứng nói chuyện một lát rồi cùng vào hội với mọi người.Hôm đó tất cả mọi người đều rất vui,cười đến cả mỗi miệng.Cuối cùng Nhật hoàng Và Thảo Vy cũng đến với nhau theo sự sắp xếp của Thu.

Vài năm sau:

- Anh ơi..vào cho con ăn đi_Thu từ trong phòng ngủ nói vọng ra.

- Em làm gì mà không cho nó ăn còn sai anh hả,anh đang..._anh chưa nói xong thì đã bị cô quát.

- Có cho ăn hay không hà?_cô nổi giận,một khi cô nổi giận là anh phải đi cất hết những thứ có thể bẻ và quý giá.

- À cho cho,chờ anh tí_anh vội vàng đứng dậy vào phòng bỗng con ra về cho nó ăn bột._À à nu nu ngoan ăn bột không mẹ mắng chứ ha_anh dỗ dành con bé.

- Vậy có phải là chồng ngoan của em không nà_nói rồi cô lại lăn ra ngủ tiếp,haizz.

Anh cho con ăn xong cũng lẫn ra đó ngủ luôn. “Đúng là cô vợ yêu của anh mà. Anh yêu em nhiều lắm”. Đó là lời mắng của anh trước khi ngủ và không quên kèm theo nụ cười miễn phí. Và họ đã sống bên nhau rất hạnh phúc

—————THE END—————

9. Chương 9

Phần 9: mình cưới nhau nhé...!!!

Ba năm sau

“cốc..cốc..cốc”

- Vào đi!

- Dạ thưa tổng giám đốc, có bà chủ tịch đến ạ! _cô thư kí xinh đẹp của Thu lễ phép báo cáo.

- Sao? mẹ tôi đến hả, mời bà vào đi! _cô vui vẻ hồn nhiên.

- Dạ vâng, _cô thư kí cúi chào lễ phép rồi mở cửa ẹ cô vào và đi ra.

- Mama tới lâu chưa vậy? _cô chạy tới chào cô bà khi bà mới ngồi xuống ghế, nũng nịu một cách đáng yêu.

- Tới được 1 lúc rồi cô nương à. Nũng nịu vừa thôi, con gái sắp có chồng đến nơi rồi _mẹ cô vừa nói vừa xoa đầu đứa con gái bé bỏng ngày nào mà giờ đây đã trở thành chủ của tập đoàn Nam Thành.

- Ừ..mẹ này..con phải chờ anh Nhật Anh về mới lấy chồng cơ. _cô vừa nói vừa xoay vòng vòng quanh bà làm bà chóng đến cả mặt.

- Tui biết rồi, khổ lắm cô nương ạ _bà ôm cô và cười.

Phải nói đến ba năm trước, bố của Nhật Anh đến tìm nhà của Thu và nói là sẽ đưa tập đoàn trở lại, và bây giờ cô đã có thể trả nợ cho nhà anh và còn làm cho công ty ngày một lớn mạnh hơn, bây giờ công ty của cô có thể nói là ngang hàng với công ty của Nhật Anh.

- Nhật Anh à, bây giờ anh sống tốt chứ, anh đã tỉnh lại chưa, em nhớ anh lắm! _ngày nào cô cũng ngồi và nhìn vào tấm hình 2 người chụp chung ngày xưa ra xem. Mỗi ngày cô lại xem lịch, lại đánh dấu để biết cô đã chờ anh bao nhiêu ngày. Và bây giờ đã là cuối đông rồi, trời cũng hơi ấm lên, còn vài ngày nữa là đến tết rồi.

- Còn vài ngày nữa là tết rồi, anh có về đón tết cùng em không vậy. _cô nghĩ xong và gục xuống bàn, cô thiếp đi, trong mơ màng cô nhìn thấy bóng anh đang đứng bên cạnh mình, anh ôm cô vào lòng và cô giật mình tỉnh giấc, thì ra đó chỉ là một giấc mơ.

“cốc..cốc..cốc”

- Ai vậy? _cô hỏi với ra khi đang nằm trong phòng mình.

- Mẹ đây, con ra ngoài này một tí được không? _mẹ cô thì thầm.

- Dạ con ra liền _cô vớ vội áo khoác và đi ra.

- Có chuyện gì vậy mẹ? _cô lấy tay che miệng vì vẫn còn ngái ngủ.

- Con xuống dưới nhà sẽ biết. _mẹ cô tỏ vẻ rất bí mật.

Cô rất tò mò vội đi xuống, cô suýt té khi thấy bóng người đứng xoay lưng vào cô.

- Ai mà đến giờ này vậy mẹ? _cô quay sang hỏi mẹ.

- Mẹ đâu có biết. _mẹ cô giả vờ lơ sang chỗ khác _anh à, hay mình mua cái áo này đi _bà cố ý đánh trống lảng.

Cô lấy ly nước uống và bước đến gần hơn,cô thấy bóng dáng rất quen thuộc,chợt một tia hi vọng vụt lên trong đầu cô.

- Anh là...?_cô ấp úng

“xoảng”cô ngậy người,chiếc ly nước trên tay cô bỗng rơi xuống khi anh ta quay lại.Nước mắt cô bỗng trào ra.

- Em chờ anh lâu lắm rồi phải không?_Nhật Anh dịu dàng hỏi Thu.

- Anh...em ghét anh._cô nói xong liền chạy đến ôm chầm lấy anh_Tại sao anh lại đi lâu vậy,sao anh lại bắt em chờ lâu vậy,anh có biết em cô đơn lắm không_cô đập vào sau lưng anh.

- Anh xin lỗi_anh xiết chặt cô vào lòng anh hơn,bây giờ vai anh rộng hơn,anh đã cao hơn.Anh đưa nhẹ cô ra,đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy,nụ hôn là quà tặng cho 3 năm chờ đợi của cô.

- sao anh về mà không báo cho em biết?_cô hỏi vờ như giận dỗi.

- Anh muốn cho em một sự bất ngờ_anh xoa đầu cô.

- Anh thật là_cô tỏ vẻ như không thích anh xoa đầu mình như con nít vậy.

- Em này!_anh trở lại vẻ mặt nghiêm túc

- Sao hả anh?_cô ngước lên hỏi.

- Mình...cưới nhau nhé?_anh cầm ra một cái hộp trong đó đựng một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.anh cảm thấy vòng tay của Thu đang dần dần buông lỏng_em không được phép từ chối,anh....

- Em đồng ý!_Thu mỉm cười,vùi mặt vào mái tóc thơm ngát của Thu,anh thì thầm:

- Anh rất yêu em!Thu à!

Thu mỉm cười trong làn nước mắt,đó là kết quả của tình yêu mà cô dành cho Nhật Anh.

- Cái gì?Thật không?...haha,tôi biết ngay mà!_tiếng bố Nhật Anh cười trong điện thoại,có lẽ ông rất hài lòng về đứa con dâu này.

- Thật mà?...haha,nó mới tỏ tình với con gái iu của tôi xong_Mẹ của Thu cũng cười.

Cuối cùng ngày mà anh và cô mong chờ nhất cũng đã đến.

- Ôi!Con gái của bố mẹ đã lớn thật rồi._mẹ bỗng rơi nước mắt làm cho cô cũng muốn khóc nhưng đã bị ngăn lại_con mà khóc là mẹ đánh đó,nhèm hết phấn son chứ_bà cười chua xót.

- Phải xa bố mẹ con buồn quá nhưng vì tình yêu con sẽ vui lên,yeahhhh_cô đập tay cùng bố mẹ,nhìn cô không giống cô dâu tí nào hết cả.

- Nay!_tiếng Nhật Hoàng làm cô giật mình quay lại.

- Gì chứ?Lại định trêu chọc gì tui nữa đó hả?_Thu tạo dáng phòng vệ trong khi còn mang bộ váy cưới rực rỡ.

- Cô làm ơn đứng ngay thẳng lại đi_anh ta cốc đầu cô một cái rõ đau.

- Anh..._cô vừa nói vừa xoa trán.

- Hôm nay cô đẹp lắm_anh ta cúi đầu nói một câu rồi bỏ chạy.

- O hay,cái thằng này bị gì thế nhỉ?_cô đang nói thì anh bước vào.

- Em nói gì đó?_anh trừng mắt nhìn cô.

- Hì hì..có nói gì đâu.anh đi ra đi..đi đi.._cô vừa đẩy anh ra vừa nói.

Buổi lễ bắt đầu,anh và cô cười rất nhiều,chữ hạnh phúc in hằn trên hai gương mặt của cô cậu trẻ này.Để có ngày này họ đã phải chịu rất nhiều đau khổ,nhất là cô và bây giờ sự đau khổ đó đang được đáp lại bằng

những nụ cười tươi trên gương mặt của cô. Cô tung bó hoa lên trời và ôm chầm lấy anh. Người nhặt được bó hoa của cô là Thảo Vy, cô rất bất ngờ.

- Chúc mừng cô. _Thảo Vy chìa tay ra.

- Cảm ơn _Thu cười nhẹ và nắm lấy bàn tay đó.

Hai người đứng nói chuyện một lát rồi cùng vào hội với mọi người. Hôm đó tất cả mọi người đều rất vui, cười đến cả mỗi miệng. Cuối cùng Nhật hoàng Và Thảo Vy cũng đến với nhau theo sự sắp xếp của Thu.

Vài năm sau:

- Anh ơi..vào cho con ăn đi _Thu từ trong phòng ngủ nói vọng ra.

- Em làm gì mà không cho nó ăn còn sai anh hả, anh đang..._anh chưa nói xong thì đã bị cô quát.

- Có cho ăn hay không hà? _cô nổi giận, một khi cô nổi giận là anh phải đi cất hết những thứ có thể bề và quý giá.

- À cho cho, chờ anh tí _anh vội vàng đứng dậy vào phòng bỗng con ra về cho nó ăn bột. _À à nu nu ngoan ăn bột không mẹ mắng chừ ha _anh dỗ dành con bé.

- Vậy có phải là chồng ngoan của em không nà _nói rồi cô lại lăn ra ngủ tiếp, haizz.

Anh cho con ăn xong cũng lăn ra đó ngủ luôn. “Đúng là cô vợ yêu của anh mà. Anh yêu em nhiều lắm”. Đó là lời mắng của anh trước khi ngủ và không quên kèm theo nụ cười miễn phí. Và họ đã sống bên nhau rất hạnh phúc

—————THE END—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-cua-anh-va-em>